

Раненият орелъ.

Разказъ

Имахме часъ по естествознание. Красивъ, препариранъ орелъ бѣше разгърналъ криле надъ черната дъска. Едно момиченце стана отъ чина и зададе въпросъ на учителя:

— Истина ли е, господинъ учителю, че орлитѣ никога не приематъ храна отъ ржцетѣ на хората?

Учителятъ мина между редицитѣ. Този въпросъ бѣше събудилъ нѣкакъвъ далеченъ споменъ въ душата му. Той довърши урока за орела и ни каза:

— Който желае, нека остане следъ часа. Ще ви разкажа една случка отъ моето детинство.

Звънецътъ удари, раздвижиха се въ коридора, но никой отъ насъ не мръдна отъ мѣстото си.

Нашиятъ учитель сложи стола си предъ тритѣ редици, обгърна ни съ погледъ и започна:

— Нѣколко години по редъ, баща ми бѣше лесничей въ Рилската гара. Нашата кжщичка приличаше на голѣма червена гжба всрѣдъ кичеститѣ елхи. Не далечъ отъ насъ шумѣше планинско поточе. Отъ прозорцитѣ ни се виждаше снѣжното чело на Еленинъ връхъ и посивѣлото дъно на Попова шапка. Пъстритѣ кълвачи отъ сутринъ до вечеръ кълвѣха по дърветата; малкитѣ катерички безгрижно скачаха отъ клонъ на клонъ, а боровинкитѣ, съвсемъ узрѣли, се гушеха между тревата. Татко много често ме водѣше съ себе си изъ планината. Когато се връщахме една вечеръ отъ езерата, мама ни посрещна предъ вратитѣ на лесничейството и ни каза:

— Да знаете какъвъ голѣмъ орелъ преди малко донесе горскиятъ пазачъ!

— Убитъ ли е? — веднага запита татко.